PREGÓ
de la Festa Major

Sant Feliu de Pallerols

17 de maig de 2024 · Joan Boix Sans

Ajuntament de
Sant Feliu de Pallerols
Vall d'Hostoles

Edició: Ajuntament de Sant Feliu de Pallerols i Fundació Maria Rosa Sans, maig de 2025
Maquetació: Edicions El Bassegoda
Impressió: Impremta Pagès
DL GI 990-2025

Alcaldes de la comarca que ens acompanyen, membres del patronat de la Fundació M. Rosa Sans, veïns i veïnes de Sant Feliu de Pallerols, molt benvinguts tots al pregó d'aquesta edició 2024. L'estructura de l'acte estarà composada inicialment pel pregó que pronunciarà el Sr. Joan Boix i Sans, president de la Fundació Maria Rosa Sans. Primer de tot agrair-li que hagi acceptat el convit de l'ajuntament perquè sigui el pregoner que la veritat ens fa molta il·lusió. Seguidament lliurarem el premi del primer concurs de disseny de cartell que el presentarà el regidor Cesc Sans acompanyat del president de la Comissió de Festes, Nil Port, i acabarem amb l'actuació musical del grup *"Combo"* de l'Escola de Música de Sant Feliu de Pallerols i Amer.
Senyor Boix, si us plau, endavant:

Artur Colomer, alcalde de Sant Feliu de Pallerols

Artur, abans de començar permet-me que em salti el protocol, ja que estic molt emocionat, i també un xic nerviós, perquè soc a casa envoltat de familiars i amics. Tenia el dubte de si llegir el pregó que havia escrit o, pel contrari, improvisar deixant-me endur per aquesta emoció, però com que estic davant d'un acte institucional val la pena que el llegeixi per no deixar-me res important.

Joan Boix pronunciant el pregó i vista general de la sala de Ca les Hermanes. Fotos: Xavier Mir

Com a president de la Fundació Maria Rosa Sans, em correspon dirigir-vos unes paraules, si bé que tots els membres del patronat que ens acompanyen, asseguts aquí al davant, ho podrien fer perfectament. Uns dels valors que ressaltaré de la mare és que des de l'escola va poder desenvolupar moltes de les idees que tenia, idees que responen a una època difícil però il·lusionant, en què pares i mares ho van donar tot perquè els fills intentessin arribar fins on s'havien proposat, tret que intento recollir en el meu escrit. Avui toca parlar de la mare, sense oblidar el pare, que per a mi, també, va ser un referent. Aquest escrit està fet des del cor i dedicat a tots els pares i mares d'aquella època que ho van donar tot pels seus fills. En Miquel Colomer, que avui, també, ens acompanya, és un exemple d'això que us dic. Ell sempre explica que la seva mare, volent el millor per al seu fill, el va ingressar

Sortides a Perpinyà (2024) i Sitges (2025) del grup "de la comunió". Fotos: Enric Costa

al seminari, tot i que això representava haver-se de separar d'ell durant llargues temporades. Aquell moment en què l'acompanyava en tren i s'acomiadaven és un exemple de la generositat que els nostres pares van tenir cap a nosaltres i ens ha de fer sentir molt orgullosos.

I parlant d'en Miquel, Artur, saps bé que al poble hi ha un grup d'amics únic al món del qual ell també en forma part: el grup *"de la comunió"*. Des de fa molt temps, i de manera continuada, un cop l'any ens trobem per anar d'excursió, i aprofitem per posar-nos al dia de tot el que passa a Sant Feliu. Personalment, aquestes trobades em permeten continuar estant molt proper al poble. Som de la generació dels anys 1954 i 1955, és a dir, que voltem la setantena, i tots tenim una cosa en comú: l'estima per Sant Feliu. Per aquest motiu, crec que valdria la pena, Artur, que consideressis que algú d'aquest grup *"de la comunió"* l'any vinent tingués l'honor de ser on soc jo en aquest moment per llegir el pregó de la Festa Major.

I fet aquest preàmbul, passo a llegir el pregó de la Festa Major d'enguany:

Bon vespre Sant Feliu.

Abans de res, en nom de la Fundació Maria Rosa Sans, de les famílies Boix-Bosch, Boix-Bonfill i Sans-Sala, voldria donar les gràcies al consistori santfeliuenc, i especialment al seu alcalde, Artur Colomer, per haver-nos concedit l'honor de donar el tret de sortida a un dels esdeveniments més importants de l'any per a Sant Feliu Pallerols: la Festa Major. Els que em coneixeu sabeu com m'estimo aquest poble, i poder ser el pregoner de la festa, m'emociona profundament.

De fet, fa temps ja m'havien ofert de fer el pregó apel·lant a la meva faceta d'empresari i a la meva vinculació amb el Barça. Però, en aquell moment, vaig considerar que cap de les dues coses estaven realment connectades amb Sant Feliu i ho vaig declinar. Però aquesta vegada no he pogut dir que no, ja que la Fundació Maria Rosa Sans és cent per cent Sant Feliu.

Vull agrair, també, el reconeixement que representa aquest acte cap la tasca que hem dut a terme, des de la fundació, en els darrers anys, amb la doble voluntat de fer perviure el llegat, en forma de valors, que ens va deixar la nostra mare, Maria Rosa Sans i, a la vegada, contribuir a l'equilibri social i a la igualtat d'oportunitats entre els joves de la Garrotxa. Ajudant-los a aconseguir el seus objectius acadèmics, professionals i, sobretot, personals.

Un projecte, el de la Fundació Maria Rosa Sans, que va començar fa vuit anys aquí, a Sant Feliu. Al llarg de diverses trobades amb la família, parlàvem sovint d'una idea que ens rondava pel cap: fer alguna cosa que servís per homenatjar la mare i alhora generar un impacte positiu en el nostre entorn més proper.

Com molts de vosaltres sabeu, la mare era mestra d'escola. Segurament a alguns us devia tenir a classe. Però més enllà de limitar-se a fer la seva feina, la mare tenia la ferma convicció de que a través de l'esforç, i amb acompanyament i guiatge, qualsevol estudiant podia desplegar el seu talent pels estudis i fer possible l'assoliment de qualsevol repte que es proposés.

Aquesta cultura de l'esforç l'havia adquirida de ben jove, quan tot just en acabar la carrera de magisteri, li van assignar com a primera destinació, una plaça a Sallent, prop de Santa Pau. Després de fer una permuta amb una noia de Banyoles, va acabar essent la mestra de Susqueda. Cada dilluns al matí, agafaven el tren amb el seu pare, l'avi Baldiri, baixaven al Pasteral i, un cop allà, recorrien a peu els prop de set quilòmetres que els separaven del poble. Durant la setmana, s'estava sola a l'hostal, i el dissabte l'acompanyava algun veí a fer el camí a la inversa. Penseu que en aquell moment, Susqueda estava a punt d'entrar al final de la seva existència com a tal. De fet, quan la mare hi va arribar, els enginyers ja havien començat a definir les línies del futur pantà. Era un poble allunyat de tot i molt endarrerit. No tenia ni carretera, ni paradoxalment, electricitat; tot i ser un poble que es va sacrificar precisament per donar-nos llum. A Susqueda s'hi va estar un any.

El següent destí va ser la *"Escuela Nacional de Niñas"* de Sant Esteve d'en Bas. Quan hi va arribar, no tenia cap alumna i el capellà d'aleshores, mossèn Joaquim Llauró, va fer el primer pas enviant-li cinc nenes i una advertència: *"no cal que ensenyis gaire, que sinó faràs competència a les monges"*. Poc temps després altres noies van demanar d'incorporar-se a la seva classe. Al final d'aquell curs ja tenia 15 alumnes i el curs següent, trenta-cinc. Es diu que a les teresites dominiques no els va fer gaire gràcia, però els pares, encantats amb un nou mètode que s'allunyava dels cànons de l'època, i fugia de la imposició i del càstig, van deixar molt clar el que volien.

Després de set anys a Sant Esteve d'en Bas, es va traslladar, de manera definitiva, a Sant Feliu, al seu poble. En aquell moment Sant Feliu presentava una distribució escolar completament segregada: el nens per una banda, la majoria de nenes amb les monges carmelites, i unes quantes amb la mare. Afortunadament, al cap de poc temps es va implantar el model d'escola mixta, i el col·legi públic es va consolidar com un referent de l'educació de qualitat. En aquella època, curiosament, la mare també va ser la responsable d'impartir el *"Servicio Social"*, l'equivalent al servei militar dels homes. Totes les dones d'entre disset i trenta-cinc anys, l'havien de fer per obligació, i era imprescindible per casar-se o aconseguir qualsevol document administratiu.

Tenint en compte el moment històric, podem dir que la mare va ser, en certa manera, una precursora de l'educació moderna que va acabar influint en mestres del poble com Dolors Trias o Maria Arbat. Ella entenia l'educació no només com un vehicle perquè nens i joves adquirissin els coneixements bàsics per incorporar-se al món laboral quan abans millor, sinó com una eina de transmissió de principis i valors.

La Maria Rosa amb alumnes nascuts l'any 1964. Foto: Irene Sala

Una porta d'entrada a l'educació universitària i, per tant, a l'accés a coneixements superiors. Recordo que, sovint, arribava a casa preocupada perquè veia amb impotència com nenes i nens amb aptituds per als estudis, segurament veurien frustrada la possibilitat de desenvolupar la seva carrera a causa de la seva situació familiar. Ja fos per qüestions econòmiques o per la falta de confiança dels pares en les capacitats dels seus fills; el fet de pensar que no se'n sortirien, l'entristia.

En aquest sentit, hem trobat documents de la mare, de l'etapa de Sant Esteve d'en Bas, en els quals es veu en el seguiment de l'assistència dels alumnes que ella feia, quins eren els motius principals pels quals faltaven a classe. En primer lloc a causa de *"trabajos caseros"*; en segon lloc per *"mal tiempo"* i, en tercer lloc, pel *"poco interés de los padres"*. Amb raó estava preocupada...

La Maria Rosa i el seu pare, Baldiri Sans. Arxiu familiar

Va ser per aquest motiu que va decidir dedicar-se, amb cos i ànima, a fer que almenys l'escola fos un espai on aquests infants trobessin el recolzament i la motivació que els faltava. I creieu-me que ho va fer. Els que la coneixíeu sabeu que la mare era una persona propera i afable, però també sabeu que era decidida, perseverant, tenaç i rigorosa. Quan se li ficava una cosa al cap, no parava fins que ho aconseguia. I així va ser, doncs el percentatge d'alumnes sortits de les seves classes que acabaven a la universitat va anar augmentant. Recordo que, ja jubilada, sempre explicava amb orgull el que considerava un dels seus grans èxits: els nens i les nenes de l'any 1978, van acabar quasi tots estudiant una carrera.

Tornant a l'origen de la fundació, teníem molt clar que el projecte s'havia de sustentar en aquella manera de fer i de pensar tan genuïna de la mare. A banda, s'hi havia de sumar la ferma creença que compartim a la família, de què les empreses i les persones tenim una responsabilitat que va molt més enllà de la pròpia generació de riquesa i progrés. Tenim el deure de retornar a la societat part del que aquesta ens dona, garantint un món més just i equitatiu per a les futures generacions. En aquest sentit, des de Noel, la nostra empresa, fa anys que impulsem iniciatives que s'emmarquen en aquesta visió.

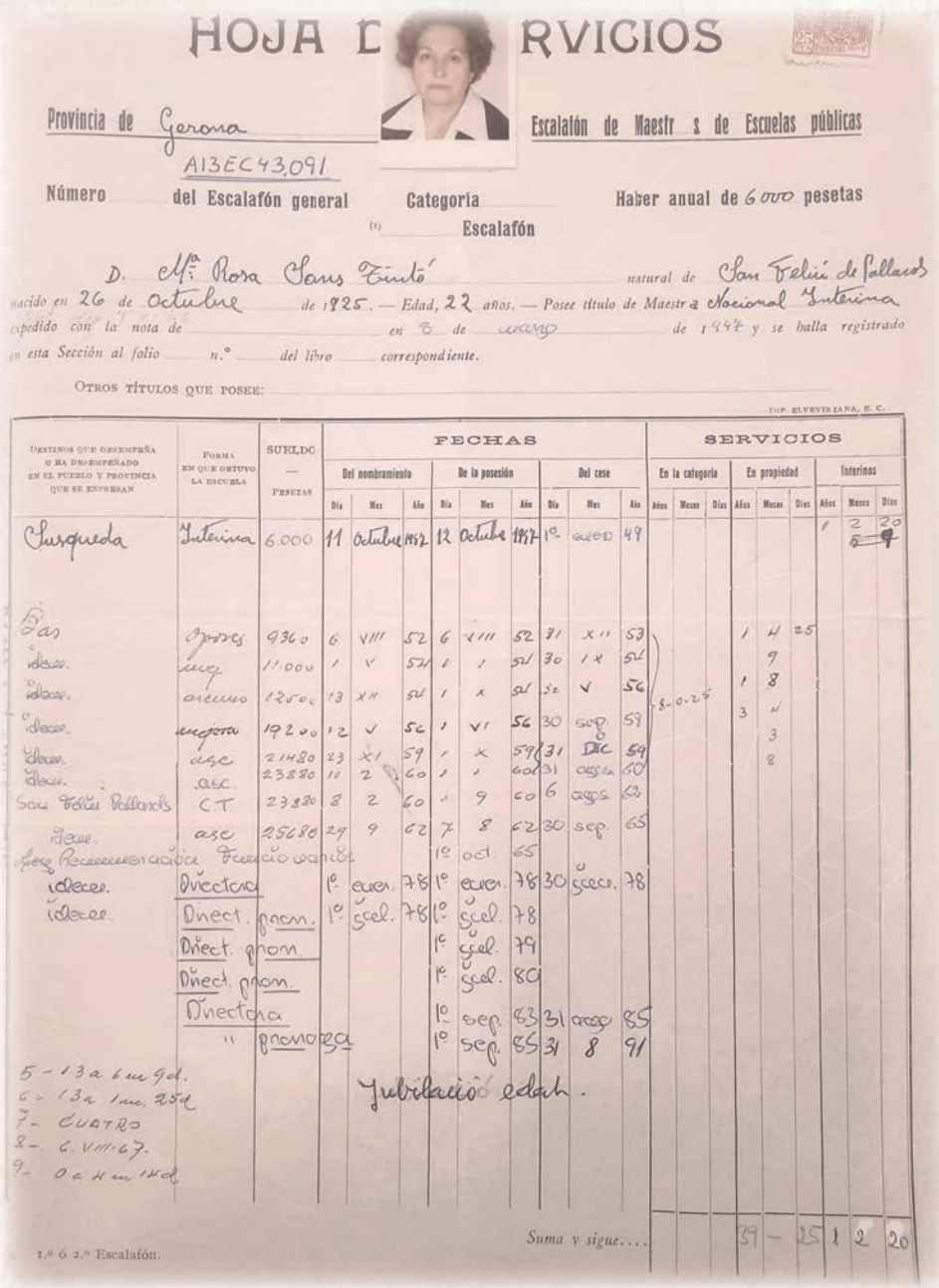

HOJA DE SERVICIOS

Provincia de Gerona — Escalafón de Maestros de Escuelas públicas

Número A13EC43,091 del Escalafón general — Categoría — Haber anual de 6 000 pesetas

(1) Escalafón

D. Mª Rosa Sans Tintó natural de San Feliu de Pallarols

nacido en 26 de Octubre de 1925. — Edad, 22 años. — Posee título de Maestra Nacional Interina

expedido con la nota de — en 8 de mayo de 1947 y se halla registrado

en esta Sección al folio — n.º — del libro — correspondiente.

OTROS TÍTULOS QUE POSEE:

DESTINOS QUE DESEMPEÑA O HA DESEMPEÑADO EN EL PUEBLO Y PROVINCIA QUE SE EXPRESAN	FORMA EN QUE OBTUVO LA ESCUELA	SUELDO — PESETAS	FECHAS — Del nombramiento: Día	Mes	Año	De la posesión: Día	Mes	Año	Del cese: Día	Mes	Año	SERVICIOS — En la categoría: Años	Meses	Días	En propiedad: Años	Meses	Días	Interinos: Años	Meses	Días
Cusqueda	Interina	6.000	11	Octubre	1942	12	Octubre	1942	1º	agosto	49							1	2	20
Bas	Propios	9360	6	VIII	52	6	VIII	52	31	XII	53				1	4	25			
Idem.	Incp.	11.000	1	V	52	1	I	52	30	IX	52					9				
Idem.	Arcuno	12500	13	XII	52	1	X	52	30	V	56				1	8				
Idem.	Incpora	19200	12	V	56	1	VI	56	30	sep.	59	8	0	25	3	4				
Idem.	asc	21480	23	XI	59	1	X	59	31	Dic	59					3				
Idem.	asc	23880	10	2	60	1	I	60	31	agos	60					8				
San Feliu Pallarols	CT	23880	8	2	60	1	9	60	6	agos	62									
Idem.	asc	25680	29	9	62	7	8	62	30	sep.	65									
Idem. Reconocimiento trienio						1º	oct.	65												
Idem.	Directora		1º	enero	78	1º	enero	78	30	sept.	78									
Idem.	Direct. prom.		1º	sept.	78	1º	sept.	78												
	Direct. prom					1º	sept.	79												
	Direct. prom					1º	sept.	80												
	Directora					1º	sep.	83	31	agos	85									
	"	promoción				1º	sep.	85	31	8	91									
5 - 13 a 6 m 9 d.																				
6 - 13 a 1 m. 25 d																				
7 - CUATRO																				
8 - C. VIII-67.																				
9 - 0 a 4 m 14 d																				

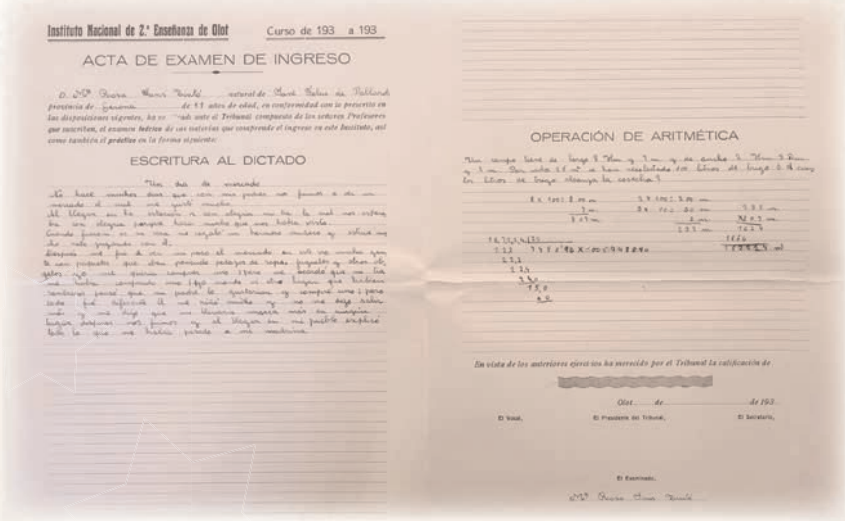
Instituto Nacional de 2.ª Enseñanza de Olot Curso de 193 a 193

ACTA DE EXAMEN DE INGRESO

ESCRITURA AL DICTADO

OPERACIÓN DE ARITMÉTICA

Documentació de l'expedient educatiu de la Maria Rosa. Arxiu Històric de Girona · Salomó Marquès

Sense anar més lluny, ja fa vint anys, el 2004, vam posar en marxa la Fundació Albert Bosch. En aquest cas, la seva missió és promoure la investigació per trobar solucions mèdiques i quirúrgiques a les malalties infantils, posant especial atenció al càncer en la infància. El càncer infantil afecta uns dos-cents nens i nenes cada any a Catalunya. Afortunadament, és una malaltia poc freqüent i amb una taxa de curació alta, d'un vuitanta per cent, però que té un gran impacte en les famílies. Des de la Fundació Albert Bosch, ens centrem a investigar els casos més difícils per aconseguir la curació d'aquesta malaltia i no pararem fins aconseguir-ho**.** Ho fem treballant colze a colze amb l'Hospital Universitari Vall d'Hebron de Barcelona, un centre de referència en càncer infantil a nivell estatal i europeu.

Més enllà de diversos èxits en el camp de la recerca, actualment la fundació es troba immersa en el que és el seu projecte més important i ambiciós: la remodelació integral de l'Àrea d'Oncologia i Hematologia Pediàtrica del mateix hospital. Una actuació de set milions i mig d'euros, que canviarà**,** per sempre**,** no només l'aspecte de les instal·lacions, fent-les més confortables i amigables, sinó també la relació i el benestar de pacients, familiars i professionals sanitaris i mèdics. Així mateix permetrà millorar els tractaments actuals i aplicar-ne de nous. Després de cinc anys treballant-hi, podem dir orgullosos que el projecte serà una realitat l'any que ve.

No cal dir que, si en algun moment, qualsevol de vosaltres es troba en la situació d'haver-se d'enfrontar a aquest tipus de malaltia, no dubteu en contactar-nos. Les portes de la Fundació Albert Bosch estan obertes i us ajudarem en tot el que podrem.

Els pares d'en Joan i en Tomás la Maria Rosa i en Francesc Boix. Arxiu familiar

Així doncs, aquesta combinació de factors, per una banda els valors i les creences de la mare i, per una altra, l'experiència de Noel en iniciatives socials, ens va permetre dur a terme aquella idea sorgida de les sobretaules en família. El vint-i-set de juliol de 2017 es constituïa, oficialment, la Fundació Maria Rosa Sans Tintó. La seu es va establir a Sant Feliu, a la casa familiar situada al bell mig del Firal i es va definir un patronat format per la meva família, la família del meu germà Tomàs i els nostres cosins, en Quim i la Nuri. Ben aviat, i per iniciativa del patronat, es va plantejar la necessitat de comptar amb un coordinador, responsabilitat que es va oferir a Lluís Bars que va acceptar de bon grat, moltes gràcies Lluís, i també amb una comissió tècnica que actués com a òrgan responsable del desenvolupament d'iniciatives i projectes que contribuïssin a assolir els objectius marcats. Aquesta comissió està formada, a dia d'avui, per diversos professionals i experts provinents dels àmbits educatiu i empresarial. Una comissió que també compta amb una representant santfeliuenca, Fina Giménez, i Núria Fité, de Sant Iscle.

Tots els implicats ens vam posar a treballar i, després de diverses reunions a la seu de la fundació, vam definir la que és la punta de llança de la nostra activitat: un programa de beques destinades a estudiants de batxillerat de la Garrotxa amb talent i expedients acadèmics notables, però que per la seva situació familiar i econòmica, no disposen de recursos suficients per poder accedir a la universitat. Les beques els permeten assumir les despeses de matrícula, allotjament, manutenció i transport, en funció de les seves necessitats.

Aquestes es determinen a partir d'una metodologia i un procediment rigorós, basats en dades objectives i validat per consultors externs, per tal que la decisió sigui el màxim d'equànime i justa. Finalment, aquestes beques estan dotades d'un programa de mentoria que facilita que, mentre estan becats, als estudiants se'ls assigni un mentor que els acompanya i els orienta en la presa de decisions.

Aprofito aquest moment per agrair, sense excepció, als membres del patronat i, especialment, a la comissió tècnica i als mentors, la seva implicació totalment desinteressada. I també, als instituts de la Garrotxa i Amer. Sense ells, aquest projecte hagués estat impossible de tirar endavant.

Així doncs, les primeres beques es van concedir el 2018 i, 6 edicions després, podem dir amb una enorme satisfacció que hem fet possible que nois i noies de la Garrotxa hagin pogut accedir a la universitat. De fet, alguns ja han superat aquesta etapa i s'han incorporat al món laboral en diversos àmbits. Sense anar més lluny, tenim els exemples de Mariamu Dukuray, becada l'any 2019, que s'ha graduat en infermeria i que actualment treballa a l'Hospital del Mar de Barcelona; o el de Xinying Lin, graduada en direcció i administració d'empreses que està treballant a Deloitte, una de les consultores més importants del país. Podem afirmar que la Fundació Maria Rosa Sans ha aconseguit que una part dels somnis d'aquests joves siguin, avui, una realitat.

Aquests són només dos casos d'èxit, i us avanço que en vindran més en el futur. En els propers dies anunciarem una nova convocatòria de les beques destinades a impulsar l'immens talent que tenim a la comarca. Un talent que hem d'evitar que es perdi i per el qual hem de fer tot el que estigui a les nostres mans perquè desplegui tot el seu potencial. I, si és possible, que es desplegui aquí, a casa.

Acte de lliurament de beques del curs 2024-2025. Arxiu Fundació Maria Rosa Sans

Cercavila de la Festa Major 2024, plaça de l'Església. Foto: BiC

Per a les empreses, aquest talent és fonamental. A Noel, per exemple, comptem actualment amb més de tres-cents titulats universitaris. Sense ells, no hauríem arribat on som avui. Perquè, sense dubte, el futur en general, i el de la comarca en particular, depèn dels nostres joves. Per això, és responsabilitat de tots, el fet de propiciar que el jovent es vulgui quedar a la Garrotxa. Però perquè això passi cal apostar clarament per ells, facilitant-los la decisió d'establir-se al lloc que els ha vist néixer, créixer i formar-se com a persones i com a futurs professionals. Governs, diputacions, consells comarcals, ajuntaments, empreses i entitats com la nostra hem de ser capaços de propiciar un context que afavoreixi aquest arrelament. Hem de desenvolupar polítiques enfocades a facilitar l'accés a l'habitatge, als serveis i a les infraestructures necessàries, i promoure la formació i l'ocupació de qualitat. En definitiva, hem de fer possible oferir oportunitats sòlides aquí, perquè no es plantegin anar-les a buscar fora.

Un territori, doncs, que hem de protegir i preservar amb totes les nostres forces. Un territori amb una tradició i una riquesa cultural que, sense dubte, ens ha fet ser tal com som. I precisament, la Festa Major de Sant Feliu és una gran mostra d'aquesta riquesa cultural, d'aquesta tradició i d'aquesta personalitat que ens caracteritza. Una festa que ha evolucionat en el temps, tant en el seu plantejament com en la manera com la vivim depenent de l'etapa vital en què ens trobem. Una festa que mai ha perdut la seva essència de fomentar la convivència i la col·laboració entre els veïns**,** i obrir Sant Feliu a la resta de la comarca, de la província i més enllà perquè tothom pugui comprovar en primera persona, que tenim, de llarg, el millor poble de tota la Garrotxa.

Recordo perfectament, de petit, la il·lusió dels dies previs a l'inici de la festa, quan arribaven les parades i tots estàvem molt nerviosos, us ho prometo. No vèiem el moment d'enfilar-nos als *"cavallitos"*, de veure qui arribava més amunt gronxant-nos a les barques i de demostrar la nostra punteria fent uns *"tiros"* a la parada de l'Emília. El dia que estàvem més inspirats, tornàvem a casa amb un coco de regal. Ah! I sempre ben mudats.

Pensant de nou en la mare, sembla que era ahir que les veia a ella i a l'àvia Quima, atrafegades a la cuina acabant els preparatius del dinar de festa major. Calia tenir-ho tot a punt abans no arribessin els parents de Banyoles, d'Amer i de Llinars del Vallès.

Era un dia gran i res podia sortir malament. El dinar se solia allargar, però hi havia un instant en que tot es parava. S'havia d'arribar puntual al moment més especial i esperat de la Festa Major. Sabeu perfectament de quin moment us parlo: el del ball de Cavallets, Gegants i Mulassa. A casa no ens el perdíem mai. Tot i que per desgràcia nostra, i segurament per sort per a la tradició, ni en Tomàs ni jo mateix, que som pèssims balladors, no els vam ballar mai. Una autèntica deshonra per a un pescallunes!

De joves, la nit va agafar tot el protagonisme i el concert a l'envelat era el que generava totes les expectatives. Sant Feliu sempre s'ha caracteritzat per tenir un cartell molt potent, amb artistes i grups molt reconeguts. Des del meu record de Los Mustang als The Tyets l'any passat, la música ha aconseguit situar la nostra festa major com una de les més concorregudes i esperades de la comarca.

La vinculació amb la festa va continuar quan vam ser pares. Des del primer moment vam tenir clar que jugaria un paper fonamental amb la voluntat que teníem que els nostres fills es vinculessin amb el poble, i connectessin amb les seves arrels. Tinc la imatge d'arribar d'Olot amb els nens i veure la mare que ens esperava ballant sardanes al Firal, amb la porta de casa oberta, la taula parada i l'olor dels canelons i del rostit, que sortia de la cuina. Una taula on, a part de la família, durant tota la tarda hi anaven desfilant amics i veïns que venien a fer postres, el cafè o que, simplement, passaven a saludar i a fer petar la xerrada. La mare va ser en bona part culpable de què l'Albert, en Xavier, en Tomàs, l'Àlex i, indirectament, l'Anna avui se sentin de Sant Feliu. Per a ells i per a molts de nosaltres, venir aquí, és sinònim de felicitat. Felicitat que volem transmetre, ara, a les més petites de la família, la Gal·la i l'Ona. La que avui comença serà la seva segona festa major i segur que en viuran moltes més. I estic esperant veure, amb il·lusió i curiositat, quina cara faran quan se'ls hi posi la Mulassa al davant.

Ens esperen, doncs, tres dies intensos en què els carrers del poble s'ompliran dels que hi viuen, dels que hi tornen i dels que hi passen. De grans, de joves i de menuts. Una imatge que ens ha de fer reflexionar sobre el que us apuntava abans: la importància i el paper que juguen els pobles en la vertebració del territori. Hem de ser capaços de dotar-los dels recursos necessaris perquè qui vulgui formar una família i dur una vida aquí, ho pugui fer amb la il·lusió de tenir un futur per endavant, carregat d'oportunitats. Des de la Fundació Maria Rosa Sans, us garanteixo que seguirem treballant, incansablement, perquè això sigui possible. Recolzant-nos en els valors que ens han transmès els nostres pares i els nostres avis. Perseverant en la nostra intenció de contribuir a fer, de la Garrotxa, el millor lloc on viure i on treballar. Una Garrotxa pròspera i oberta al món. Una Garrotxa reconeguda i respectada, aquí i a fora. Una Garrotxa amb oportunitats per a tothom. I el primer pas per a tot això, passa per fer poble.

Sanfeliuenques, santfeliuencs, us convido i convidem a viure intensament aquests dies. Gaudiu de totes les activitats programades. Aprofiteu per redescobrir i compartir el poble amb els que més estimeu. Recordeu amb orgull què representa ser un pescallunes. Desperteu els cinc sentits i que el llums, els colors, les olors i la música d'aquests dies us facin recordar el passat amb nostàlgia, viure el present amb felicitat i imaginar-vos el futur amb il·lusió.

Imatge emblemàtica del "lago" del Firal, que enguany fa cent anys.
Fons Josep M. Melció Pujol. Arxiu Comarcal de la Garrotxa. Servei d'Imatges. Autor desconegut, c. 1925.

Santfeliuencs, santfeliuenques,
des de la Fundació Maria Rosa Sans
us volem desitjar, de tot cor,
una molt bona Festa Major.

Visca Sant Feliu!
Visca la Festa Major!

Abans portada i abans contra:
Ball dels cavallets i els Gegants, al Firal. C.1985
[ACGAX. Servei d'Imatges. Fons Josep M. Melció Pujol]

Contraportada:
Els Gegants al Firal, des de l'Esbart. 1950-1955
[ACGAX. Servei d'Imatges. Fons Fernando Vilallonga Fàbrega]

Ajuntament de
Sant Feliu de Pallerols
Vall d'Hostoles

FUNDACIÓ
MARIA
ROSA
SANS

Sant Feliu de Pallerols
el Fesol

COMISSIÓ ©
FESTA
MAJOR
Sant Feliu
de Pallerols